

PIRNES- POSTI 2026

Tässä lehdessä:

**Pysähtyykö aika Oulussa?,
s. 2-3**

**Sukutapaamisen 6.6. 2026
ohjelma, s. 4**

**Neulomalla tunnetuksi - nyt
myös sukutapaamisessa
s. 5**

**Hullunrohkeutta vai ihan
tavallista - elämää itärajalalla,
s. 6-8**

**Yllättävä vieras Amerikasta,
s. 9**

**Lehden jakelu ja osoitetiedot,
s. 10**

**Vanha perinne modernisti,
s. 11**

**"Soljuvi sukumme virta",
s. 12**

**Elämäntyö kirjana,
s. 14**

**Jäsenmaksutiedot,
s. 15**

**Puheen-
johtajilta
lehden
saatteeksi**

Sanotaan, että aika kuluu. Totta kuitenkin on, että aika ei kulu mihinkään, se ei katoa. Se vain muuttaa muotoaan.

Aika on mennyttä aikaa, historiaa. Aika on tulevaa ai-

kaa, tulevaisuutta. Ja sitten on tämä hetki, nykyhetki. Aika, ja aikakausi, jota nyt eletään. Nykyhetki kestää vain hetken. Hetken, joka kohta on jo mennyttä ja nurkan takana odottaa jo uusi aika!

Kaikki ajat ovat kiehtovia! Meitä Pirneksiä yhdistää juuri tämä ajan ja aikojen mysteeri. Olemme kiinnostuneita menneistä sukupolvista ja heidän elämästään. Yhtä lailla olemme huolisamme tulevista sukupolvista tässä epävakaaassa maailmassa.

Kaikesta tästä huolimatta ehdotan, että keskitymme hetkeksi tähän hetkeen. Hengitämme syvään ja suljemme silmämme ja kuvittelemme itsemme johonkin ihanaan paikkaan, vaikkapa Ouluun! Tulevaan sukutapaamiseen.

Päivi Pirnes (pj.)

Sukutapaaminen Euroopan kulttuuripääkaupungissa

Oulu on kuluvana vuonna Euroopan kulttuuripääkaupunki. Tarkemmin: EU:n muodostamien maiden kulttuuripääkaupunki.

Eikä siis ihan kaikkien asioiden pääkaupunki, mutta kulttuurin, joka on tärkeä osa kaikkien maiden ja alueiden identiteettiä, historiaa ja nykyisyyttä. Kulttuuristaan - so. perinteistään ja tavoistaan ilmentää ja uudistaa niitä - maat ja alueet tunnetaan. Kulttuuripääkaupunkivuoden viettäminen yksi tarkoitus onkin tuoda esiin eurooppalaisten kulttuurien rikkautta ja monimuotoisuutta.

Tarkkaan ottaen kulttuuripääkaupungeja on vuosittain kaksi tai kolme. Toinen kulttuuripääkaupunki tänä vuonna on Slovakian Trenčín.

Oulu on Suomen kolmas kulttuuripääkaupunki. Aiemmat olivat Helsinki (v. 2000) ja Turku (v. 2011).

Titteli ei ole mikään itsestäänselvyys. Siitä kilpaillaan kussakin maassa haku-menettelyn ja monivaiheisen arviointimenettelyn kautta. Prosessi kestää useita vuosia. Oulun kilpailijoita olivat viime vaiheessa Tampere ja Savonlinna.

Ainutlaatuisuutensa vuoksi kulttuuripääkaupunkivuoden antia kannattaa hyödyntää. Vuosi on täynnä erilaisia tapahtumia, jotka ulottuvat laajasti kulttuurin eri alueille. Kyse ei ole vain taiteista, vaan myös Oulun tapauksessa esimerkiksi saunakulttuurista, luontokulttuurista jne.

Pirnes-suvun sukutapahtuma pidetään tänä vuonna tarkoituksellisesti Oulussa nimenomaan kulttuuripääkaupunkivuoden vuoksi. On useampi syy tulla sukutapahtumaan Ouluun juuri tällä kertaa.

Huomionarvoista ja poikkeuksellistakin on myös se, että Oulu järjestää kulttuuripääkaupunkivuotensa itse asiassa yhdessä 39 pohjoisen kunnan kanssa. Se on siis huomattavasti yhtä kaupunkia laajempi tapahtuma, joten pääkaupunkivuoden tapahtumat ulottuvat laajalle alueelle Pohjois-Pohjanmaata ja Kainuuta. Sukutapaamiskäyntikin - jos vain aikataulut sen sallivat - kannattaa suunnitella hyödyntäen laajemman alueen tapahtumatarjontaa.

Koko Oulun kulttuuripääkaupunkivuoden ohjelma löytyy täältä:

<https://oulu2026.eu/ohjelma/kulttuuriohjelma/> . Tapahtumia voi hakea sivuilta tapahtumatyyppin, kohderyhmän ja ajankohdan mukaan.

Esimerkkeinä viikonvaihteen perjantai 5.6 - sunnuntai 7.6. tarjonnasta ovat mm. Kansanmusiikkifestivaali (Kempele), Saunafestivaali (Oulun Tuirassa), Sirkustaiteilijoiden Climbing Over Oulu -teos (Oulu).

Kierikin Kivikauden kylässä (Oulu) järjestetään juuri lauantaina lapsille sopiva Kivikausi-aiheinen seikkailupäivä ja koko perheille (tai niille, jotka uskaltavat) Muinaistulien yö-tapahtuma. Se alkaa lauantaina klo 16 ja jatkuu läpi lauantain ja sunnuntain välisen yön. Silloin Kivikauden kylässä voi yöpyä

kivikautisissa oloissa (huom. ilmoittautuminen ja maksu).

Lisäksi tarjolla on lukuisa määrä erilaisia taide- tai muita näyttelyitä, jotka ovat avoinna joko koko pääkaupunkivuoden viettämisen ajan tai muutoin pitemmän ajan.

Todettakoon myös, että Suomen Tivoli parkkeeraa Ouluun koko kesä- ja heinäkuun ajaksi, joten lapsille on tämäkin ilo tarjolla myös sukutapaamisen yhteydessä.

Esa Pirnes (vpj)

Oulu2026
Euroopan
kulttuuri-
pääkaupunki

PIRNEKSET RY:N SUKUTAPAAMINEN

Aika:
lauantai 6.6.2026
alkaen klo 11.00

Paikka:
Hotelli Lasaretti, Kasarmin-
katu 13 B, Oulu

Pysäköinti: hotellin edessä (maksu Easy Park, Moovy tai Parkman sovelluksilla) tai parkkihalli Kivisydän, Hallituskatu 20/Hallituskatu 1 (ydinkeskustassa).

Ilmoittautuminen tapaamiseen:
viimeistään keskiviikkona
13.5. 2026 mennessä:
pirneksetry@gmail.com

Ohjelma

Tervetuliaiskahvi

Sukukokousosio

- Sääntömääräiset kokousasiat: mm. v. 2025 tilinpäätös, toimintakertomus ja hallituksen valinta
- Yhdistyksen mahdolliset sääntömuutokset
- Keskustelu sukuyhdistystoiminnan jatkamisesta ja tulevaisuudesta

Lounas (omakustanteinen)

Neulontaa harrastava ja neulekanavaa (You Tube) tekevä *Riikka Pirnes kertoo neuleistaan ja vastaa kysymyksiin*

Musiikkiesitys/-esityksiä

Arpajaiset

(voit tuoda arpajaistuotteen paikan päälle tai ilmoittaa siitä etukäteen irmhyn@gmail.com)

Neulomalla tutuksi suurille joukoille

Riikka Pirnes (s. 1991) kuuluu Haapaveden-Keskitalon Pirneksiin. Hän itse - kuten miehensä Topi Pirnes - on syntynyt Ruukissa, joka on nykyisin osa Siikajoen kuntaa. Siellä he asuvat edelleen. Riikka on siis tullut sukuun avioliiton kautta.

Topi Pirneksen isä on Yrjö Pirnes (synt. Nivalassa) ja äiti Anne Pirnes (synt. Muhoksella). Nivalasta ovat kotoisin myös Topin iso- ja isoisovanhemmat, mutta tätä edeltävät sukupolvet Haapavedeltä.

Riikka Pirnes on ammatiltaan terveydenhoitaja, mutta hän on tuttu laajemmallekin yleisölle. Hän on tehnyt jo melkein kymmenen vuoden ajan suosittua neuleaiheista kanavaa You Tubeen nimellä Palasia arjestamme. Jakso, eli noin 10 minuutin mittaiset videot, löytyvät osoitteesta <https://www.youtube.com/c/palasiaarjestammeriikka>.

Riikan neulekanavalla on melkein 2000 tilaajaa, mutta kuka tahansa voi katsoa videoita em. osoitteessa. Katselukerrat neulekanavalla lähentelevätkin jo huikeaa 400 000:n rajaa.

Jaksoja Riikan neulekanavalle on kertynyt runsaasti. Esimerkiksi viime vuonna jaksoja kertyi 56, tänä vuonna mennään jaksossa 30. Videoissaan Riikka esittelee neuletöitään, niiden suunnittelua ja valmistusta sekä antaa myös aihepiiriin kuuluvia vinkkejä muille neulomista harrastaville.

Neulemalleja ja -töitä Riikan kanavalla löytyy melkeinpä mihin vaan vaate- ja

asustetarpeeseen. Ja vähän muuhunkin - erikoisuutena mainittakoon vaikkapa eräässä tämän vuoden jaksossa esittely siitä, miten voi neuloa värikkäitä loimia lasten leikeissä käytettäville pienille hevoshahmoille.

Riikan neulomisharrastus on alkanut jo ala-asteikässä, mutta varsinainen innostus leimahti lukiovaiheessa. Vuonna 2017 harrastus löysi uuden muodon juuri neulonta-aiheisten videoiden muodossa. Samalla Riikka on esimerkki siitä, miten nykyaikana itseään kiinnostavalla harrastuksella tai muulla kiinnostavalla asialla voi tavoittaa hyvinkin laajan yleisön.

Eikä tässä vielä kaikki: Nyt myös sukutapaamisessamme Oulussa on mahdollisuus tutustua Riikan toimintaan, kun hän on lupautunut kertoamaan harrastuksestaan ja esittelemään neulomuksiaan kaikille sukutapaamiseen osallistujille.

Olivatpa Riikan videot sinulle jo ennestään tuttuja, tai olivatpa ne aivan ”uutta ja ihmeellistä”, Riikalta voi varmasti myös kysyä itseä kiinnostavista seikoista hänen toiminnassaan ja luomuksissaan. Voi olla, että tapaamisesta lähtee matkalle kotiin viemisiksi muutama neulontaideakin...

Riikka on Pirnesten sukukirjan kannessa yhdessä miehensä Topin, Topin vanhempien sekä sisarus-ten perheiden kanssa.

Itärajalalla suvun historiaa ja yleistä historiaa

Karjalan Pirnesten sukuhistoria liittyy nimenmukaisesti Karjalaan ja sen myötä Suomen ja Venäjän väliselle rajaseudulle. Suvun kantaisän ja hänen perheensä asettui hänen muuttuaan Oulaisten Matkanivasta itäiseen Suomeen Matkaselän kylään Ruokojärven rannalle. Asuinpaikka sijaitsi vuonna 1743 Ruotsin ja Venäjän välillä solmitun Turun rauhankommissarion mukaisen rajalinjan pinnassa Suomen puolella.

Silloisessa rajassa huomattavaa on, että raja kulki Etelä-Karjalan ja Kymenlaakson alueilla nykyistä rajalinjaa selvähkösti enemmän nykyisen Suomen alueella, kun taas nykyisen Pohjois-Karjalan ja Keski-Karjalan alueella Suomen alueen pyrstö oli jopa hivenen pitemmällä nykyisen Venäjän alueella.

Tuolle historiallisesti varsin rauhattomalle alueelle Karjalan Pirnesten suku siis kotiutui. Sukua levittäytyi kuitenkin myös Matkaselästä (Ruskealasta) alaspäin Viipurin ja Etelä-Karjalan suuntaan. Rajan lähellä useimmat kuitenkin asuivat. Karjalan Pirnesten sukuhistoriaa käsittelevässä kirjassa (v. 2006) kirjan kirjoittaja Unto Pirnes puhuu jopa ”suvun ihmeellisestä rajahakuisuudesta”.

Hullunrohkeaksikin joku voisi kanta-isä Pekka Matinpoika Pirneskoski/Pirneksen muuttua ajoin varsin rauhattomallekin rajaseudulle kuvata.

Niin tai näin, hänen jälkeensä tulleille sukupolville asuminen noilla rajaseuduilla lienee ollut jo ’tottumiskysymys’ ja enemmän tai vähemmän luonnollista. Edelleenkin suvun jäseniä asuu nykyisen rajan lähikunnissa, erityisesti Imatran, Kiteen ja Joensuun seuduilla, joskin vähemmän aivan rajanpinnassa.

Suomen itärajan läheisyydessä asuminen on siellä eläville arkipäivää ja muualla maassa asuville vierasta ja ajatuksena jopa pelottavaa. Miten ihmeessä siellä rajan läheisyydessä

uskaltaa asua? Tällaisia ihmettelyjä olen itsekin saanut osakseni, olihan lapsuuteni ja nuoruuteni asuinpaikka linnuntietä vain toistakymmentä kilometriä rajasta. Kerran junassa amerikkalainen vieruskumppani oli ns. ”äimän käkenä”, kerrottuaani, missä olin lapsuuteni ja nuoruuteni elänyt. Elettiin Neuvostoliiton ja kylmän sodan aikakautta.

Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen tilanne muuttui suuresti. Elettiin eräänlaista suojakautta Venäjän ja Suomen (ja muun maailman) välisissä suhteissa. Kanssakäyminen lisääntyi koko ajan ja oli vilkkaimmillaan 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä. Ihmiset ja tavarat liikkuivat rajan yli. Monet suomalaiset, joiden sukutaustaa oli luovutetussa Karjalassa, tekivät matkoja Venäjän puoleiseen Karjalaan.

Näin myös Karjalan Pirnekset vuoden 2008 sukukokouksen yhteydessä, kun bussillinen suvun jäseniä teki päiväretken Sortavalaan pysähtyen matkalla Matkaselässä ja Ruskealassa.

Ruskeala oli Kiteen naapuripitäjä, joka jäi rauhanteossa Venäjän puolelle. Matkaselkä oli rautatien risteysasema Ruskealan ja Kiteen rajalla. Se oli ennen sotia ollut Kiteellä asuville suvun jäsenille lähin paikkakunta, josta mm. pääsi junalla Sortavalaan ja edelleen Viipuriin.

Nykyisessä tilanteessa, jossa raja Venäjän kanssa on kiinni, vuorovaikutus rajan yli on täysin pysähtynyt. Ollaan siis vielä erikoisemmassa tilanteessa kuin Neuvostoliiton aikaan, jolloin mm. (ryhmä)matkoja Venäjän puolelle oli kuitenkin mahdollista tehdä.

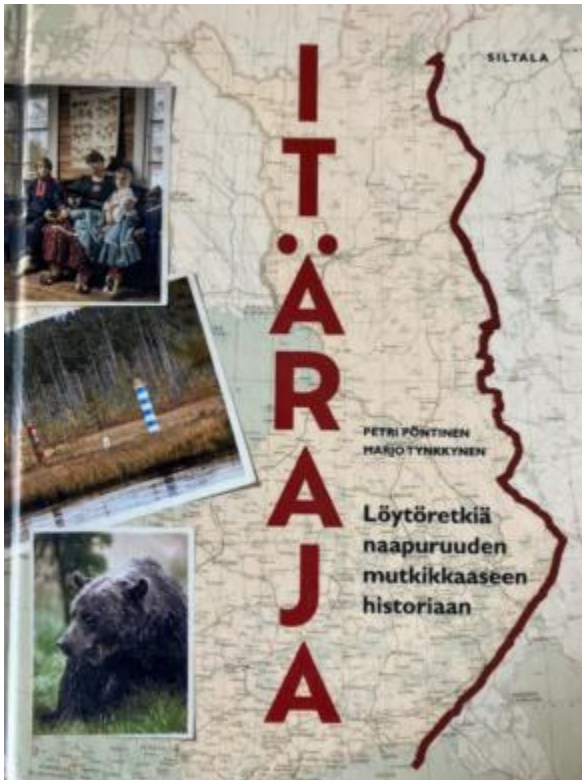
Tämän seurauksena kiinnostus itärajaan on jälleen kasvanut, mutta nyt vähän pelokkaassa mielessä. Kuinka siellä voi elää ja asua - ihmetelyt ovat jälleen monen muualla asuvan mielessä.

Ja jonkin aikaa kuin olin tämän tekstin jo kirjoittanut, itäraja sai vielä uutta kiinnostavuutta ja keneties pelokkuudenkin aihetta. Venäjän hyökkäyssodan seurauksena Ukraina alkoi tämän vuoden maaliskuussa suunnata droonisodankäyntiään Viipurin alueen satama-

alueelle, minkä seurauksena drooneja harhau-
tui myös Suomen puolelle rajaa, tätä nyt kirjoi-
tettaessa ainakin yksi niistä hyvin lähelle Ki-
teetä.

Tämän päivän valossa kylmän sodan aikakausi
näyttyy hyvinkin seesteisenä kautena itära-
jalla asumisen suhteen.

Vastauksia itärajaa ja siellä asumista koskeviin
ihmettelyihin saa v. 2025 ilmestyneestä **Petri
Pöntisen** ja **Marjo Tynkkysen** kirjasta, joka
on nimeltään *Itäraja - Löytöretkiä naapuruu-
den mutkikkaaseen historiaan*. Kirja sisältää
paitsi historiatietoa myös runsaasti kuvauksia
nykyihmisten elämästä rajan pinnassa. Histo-
riatieto on lomitettu nykypäivän ihmisten tari-
noihin.

Kirja sisältää monenkirjavia tarinoita monen-
laisine kokemuksineen. Suvun jäsenten kan-
nalta kiinnostavimmat tarinat kirjassa liittyne-
vät Imatran ja Joensuun seutuihin. Kiteetä lä-
hinnä on tarina Tohmajärven Värtsilästä. Kun
Itärajan pituus on yhteensä 1344 kilometriä, ta-
rinoita riittää Suomenlahden rannoilta Virolah-
delta Kainuun kautta Inarin Sevettijärvelle.

Historiatietoudesta esimerkkinä mainittakoon
erityisesti Imatran seutu ja Karjalan Kannak-
sen alue Suomen itsenäistymisen jälkeen.
Aiemmin niin vilkas vuorovaikutus kaupan-
teon, sukulaisuussuhteiden ja muunlaisten liik-
kumis- ja vuorovaikutustarpeiden takia muut-
tui epäselvissä oloissa mm. salakuljetuksen
alueeksi, pakolaisvirroiksi (suuntaan ja toi-
seen), suomalaistamishankkeiksi ja muiksi
monenkirjaviksi ilmiöiksi. Terijoella oli ainoa
rajanylityspaikka maailmansotien välisenä ai-
kana.

*Itäraja-kirjan kuvitusta mainitusta hyppyrinäestä
rajalinjalla.*

Rajan ja rajanvedon kenties hieman huvittava-
nakin seikkana voi mainita tapauksen, jossa
Imatran Pelkolassa Enso-Gutzeitin työläisil-
leen rakentaman hyppyrinmäen puinen torni jäi
rajanvedossa v. 1940 talvisodan jälkeen Neu-
vostoliiton puolelle, mutta alastulorinne Suo-
men puolelle.

Hyppyrinmäki oli uusi ja siinä oli ehditty pitää
kilpailut vasta kahtena talvena. Nyt, kun tuo-
reimpien tapahtumien myötä Suomen ja Venä-
jän rajalle on rakennettu kolme metriä korkea
metalliaitaa, sen ensimmäinen osa valmistui
juuri Pelkolan alueelle - ja se kulkee keskellä
entistä mäen alastulorinnettä.

ep

Mutta voiko siellä oikeasti asua?

Karjalan Pirnesten suvun jäsenistä löytyy nykyisinkin Itärajan läheisyydessä asuvia ihmisiä. Yksi kenties lähimpänä rajaa asuvista on **Timo Tarkkonen**, joka on asunut siellä melkein koko ikänsä.

Timo käy töissä myymäläpäällikkönä Kiteen keskustassa, mutta sekä hänen lapsuudenkotiinsa että nykyinen kotitalonsa sijaitsevat aivan rajan lähellä parikymmentä kilometriä keskustasta, liki sen tien varressa, jota pitkin ennen sotia matkattiin Kiteen seudulta Matkaselkään ja edelleen Sortavalaan ja Viipuriin asti.

Esitimme muutaman kysymyksen Timolle.

Miltä sinusta tuntuu asua rajan pinnassa?

Kun on tottunut asumaan täällä lähes koko ikänsä niin ei se tunnu sen ihmeellisemmältä kun muuallakaan.

Toki maaseudun autioituminen näkyy täällä todella voimakkaasti. Itsellä on reilu pari kilometriä valtakunnan rajaan ja ei tämän n.10 km tien varrella asu meidän lisäksi kuin kaksi vakituista asukasta ja lisäksi on muutama kesäasunto. Vielä parikymmentä vuotta sitten asukkaita oli ainakin yhdeksässä talossa.

Onhan täällä se hyvä puoli, ettei ole mitään häiriötekijöitä vaan voi olla ja mennä vapaasti ilman että kukaan tietää mitään.

Onko rajan lähellä asuminen tuntunut jollain tavoin erilaiselta eri aikoina?

Oikeastaan ainoastaan silloin, kun rajat oli auki, rajan takaa tuleva ihmismäärä toi mukanaan myös lieveilmiöitä. Epämääräistä porukkaa ajeli ympäri teitä ja pikkurikokset/ varkaukset lisääntyivät.

No nyt. kun putosi drone Pyhjärven jäälle, niin kyllähän se tuo ajatuksiin sen, että mitä vaan voi tapahtua. Siihenhän ei ollut matkaa

Kiteen Närsäkkälästä (Kiteen eteläisin kylä) kuin 4km.

Itäraja -kirjassa kuvataan, kuinka nykyisin rajan yli liikkuvat lähinnä vain eläimet - onko sinulla tästä havaintoja?"

Joo, kyllähän se pääsääntöisesti noin on. Muutamman ihmisen luvaton rajaylitys on tietenkin joka vuosi myös meidän kohdilla. Nyt tännekin on tehty raja-aitaa pitkä pätkä joka vaikeuttaa rajan yli pyrkiviä ja onhan täällä jatkuva kameravalvonta ollut jo pitkään, joten kulkijat löytyy kyllä nopeasti.

Ep

*Kuvassa Timo Tarkkonen serkku **Pasi Pirnes** v. 2010 Suomen ja Venäjän välisen rajavyöhykkeestä kertovan taulun vieressä.*

Kyseinen paikka sijaitsee vain pienen matkan päässä Timon kotitalolta. Paikan läheltä kulkee tie entiselle Valkeavaaran raja-asemalle, joka lakkautettiin v. 1996 ja sen henkilöstöä siirtyi mm. läheiselle Närsäkkälän rajavarti asemaalle. Se puolestaan tuli tunnetuksi maaliskuussa v. 2026, kun sen lähelle järven jäälle oli pudonnut ukrainalainen drooni.

Pasin paidassa oleva teksti (To be or not to be – Ollako vai eikö olla) voisi kuvata omalla tavallaan rajan läheisyydessä elämistä ja asumista.

Yllättävä sukulaisvieras Pohjois-Amerikasta

Perjantaina 16. tammikuuta maassa oli muutama sentti lunta ja pari astetta pakkasta. Oli mukava ulkoiluilma, kun kävelin kotoani Vantaan Rekolasta Vantaan rauhanyhdistykselle.

Olin huomannut lehdestä, että siellä seurapuheen pitää **Allen Pirness** ja että puhe tulkitaan suomeksi. Äitini Salme Laukka on omaa sukua Pirnes. Tiesin, että äidin sukua on Kanadassa ja aloin etsimään Pirnesten sukukirjasta mitä sukua tämä Allen on minulle.

Äitini serkku Arvid Pirness on ollut pieni poika perheen muuttaessa Kanadaan. Arvidin lapset ovat pikkuserkkujani. Pojista Melvin on Allenin isä.

Allen on syntynyt Kanadassa ja asunut myös siellä. Neljä vuotta sitten hän on muuttanut perheensä kanssa Pohjois-Amerikkaan ja he asuvat nyt Rockfordissa Minnesotassa. Perheeseen kuuluu vaimo Jessica ja kuusi lasta.

Allenin isoisä Arvid on käynyt Suomessa ainakin vuonna 1981. Hän oli matkalla tyttärensä Mylan kanssa ja he vierailivat silloin vanhempieni luona Lohjalla. Myös Melvin ja Duane sekä hänen lapsiaan on käynyt Suomessa.

Allenin matka nyt tammikuussa Suomeen oli hänen ensimmäisensä. Matka kesti kolme viikkoa. Perhe ei ollut mukana matkalla.

Allen osallistui tällä matkalla SRK:n puhujien kokoukseen Oulussa ja vieraili useiden eri paikkakuntien rauhanyhdistyksillä. Hän ei puhu suomea ja on tarvinnut tulkkia avukseen Suomen matkallaan.

Minä olin ainoa Pirneksen suvun jäsen, jonka Allen tapasi tällä matkallaan. Kotimatkalle takaisin Pohjois-Amerikkaan Allen lähti 20. tammikuuta.

Seija Taskinen (o.s. Laukka)

Kuvassa Allen Pirness ja Seija Taskinen Allenin Suomen vierailun yhteydessä.

Tilastojen kertomaa nimistä

Pirnes-suvun jäseniä asuu myös ulkomailla. Digi- ja väestötietoviraston nimipalvelun mukaan Pirnes-nimisiä henkilöitä on ulkomailla nykyisenä nimenä 24, entisenä nimenä 15 ja kuolleilla 11.

Näihin lukuihin eivät luonnollisestikaan sisälly kaikki suvun ulkomailla olevat ihmiset, vain kyseisen nimen omaavat. Nimet ovat

muuttuneet mm. avioliittojen myötä, ja ulkomaille muuttaneiden nimet ovat voineet muuttua paikallisiin oloihin paremmin sopiviksi.

Viime mainituista esimerkkinä on yllä olevassa jutussa esiintyvä Pirness-nimi. Sukukirjassa tämän nimisiä henkilöitä on 67. He kuuluvat Haapaveden Keskitalo-Pirnesten sukuaan.

Pirnespostissa 2/2023 Maury Johnson kertoo Pirneksistä Pohjois-Amerikassa. Hänen äitinsä Mimmie Marie Johnson oli omaa sukua Pirness, ja tämän isä oli Haapavedellä v. 1906 syntynyt Ransa Arvid Pirness (ent. Pirnes).

Tämän isä oli puolestaan myös Haapavedellä 1879 syntynyt Matti Jaakonpoika Pirnes, joka muutti ensin Michiganiin Yhdysvaltoihin ja sitten välillä Suomeen palattuaan uudelleen Michiganiin ja sieltä edelleen Kanadaan Saskatchewaniin, jonne myös Mauryn isoisä Liisa Pirnes (s. 1883) o.s. Laukka, sittemmin muutti. ”Tämä on Pirneksen suvun Kanadan haaran alku”, kuten Maury kirjoituksessaan kuvaa.

Maury antaa kirjoituksessaan myös selityksen Pirness-nimelle, ja selitys johtaa em. Matti Jaakonpoika Pirnekseen: ”Matti oli lisännyt sukunimeensä ylimääräisen s-kirjaimen, joka vaikutti niin, että hänen sukunimessä kuului äännettäessä varmasti s-äänne”.

Pirnes-nimi on Digi- ja väestötietoviraston nimipalvelun mukaan tällä hetkellä kaikkiaan nykyisenä nimenä 517 henkilöllä, entisenä nimenä 190 henkilöllä ja kuolleilla nimi on ollut 298 henkilöllä. Pirneskoski-nimi on nykyisenä nimenä 95 henkilöllä, entisenä nimenä 40 henkilöllä sekä 42 kuolleella.

ep

Pirnespostin jakelu ja osoitetietojen ajantasaisuus

Sukuyhdistyksen hallitus on keskustellut Pirnespostin jakelusta sukuyhdistyksen kokouksessa 2024 tekemän linjauksen pohjalta. Sen mukaan lehden jakelu tapahtuu pääsääntöisesti sähköpostilla mutta lehden saatavuus pyritään turvaamaan myös heille, joilla sähköpostia ei ole, lähettämällä heille painettu lehti.

Sukukokous kuitenkin myös evästi hallitusta harkitsemaan jatkossa toimenpiteitä lehden saatavuuden turvaamistavoitteessa ottaen huomioon lehden painatuksen ja jakelun kustannukset ja työmäärä.

Hallitus on linjannut, että koska em. kustannukset ovat merkittävät suhteessa sukuyhdistyksen toiminnan kokonaiskustannuksiin ja koska sähköpostijakelun ulkopuolelle jäävien osuus kaikista jakelun piirissä olevista on pieni, lehteä ei enää jatkossa paineta.

Jokainen sähköpostilla lehden saava voi halutessaan tulostaa sen paperille itselleen. Lehden tulostettu versio lähetetään vain niille jäsenluetteloissa oleville, jotka eivät varmuudella ole sähköpostijakelun piirissä.

Hallitus on myös toivonut, että jakelusta tällaisille henkilöille ottaisivat vastuuta kaikki selaisietkin jäsenet, jotka saavat lehden sähköpostijakelussa. Tämä voisi tapahtua niin, että jos kuka tahansa sähköisesti lehden saava tietää lähipiirissään henkilön, jota lehti ei sähköpostilla tavoita, hän tulostaisi ja postittaisi (tai muulla tavoin toimittaisi) lehden tällaiselle henkilölle.

Jos juuri sinä tiedät voivasi ottaa tällaisen vastuun jonkun sähköpostin tavoittamattoman henkilön osalta, ilmoitathan siitä osoitteeseen: pirneksetry@gmail.com jos et ole vielä ilmoittanut. Myös yhteystiedoissa tapahtuneet (erit. sähköpostiosoite) muutokset on syytä ilmoittaa.

Vanhojentanssit – perinteitä kunnioittaen, mutta modernisti lenkkareissa

Lukio on rankkaa aikaa nuoren elämässä, varsinkin kun eletään monin tavoin epävarmaa aikaa maailmassa. Onneksi lukioon liittyy myös iloa ja hieman kimallusta, nimittäin vanhojentanssit. Tapa on perinteinen, alkanut 1930-luvulla, joten Pirnes-suvun piirissäkin on varmasti ehditty tanssia lukuisat vanhojentanssit.

Tänä vuonna sain seurata nuorimmaisen tyttäremme ja hänen kahden ystävänsä valmistautumista tähän merkittävään päivään ja nauttia sitten varsinaisesta juhlapäivästä!

Valmistautuminen oikeastaan alkoi jo lukion ykkösluokan syksyllä heti ensimmäisen kouluviikon aikana. Silloin kävi käytävissä supattelu kenen kanssa kukin haluaisi tanssia.

Pareja mietittiin iltaisin somen kautta. Mekkoja ja kampaauksia selattiin aluksi netistä. Mekko ostettiin jo ykkösvuoden syyskaudella, hieman ennen joulua. Kampaaja varattiin jo elokuussa valmiiksi.

Vuodenvaihteen tienoilla oli tyttöjen tanssiparit jo varmistuneet ja kaikki näytti todella hyvältä näiden kolmen neitosen kohdalla. Pareille oli hankittu mekkojen väriset rusetit.

Koitti kevät ja tanssit jäivät hetkeksi unholaan, kunnes alkoi kakkosvuosi lukiossa. Ostetut mekot piti laittaa jokaiselle tytölle sopivaksi. Tytär hätyytteli minua elokuusta alkaen, että milloin varaan lyhennysajan ompelijalle. Syyslomalla lokakuun tienoilla tytär lomaili Thaimaassa, mutta sieltäkin piti muistuttaa ompelijasta. Vakuutin hänelle, että kyllä mekko saadaan lyhennettyä. Lopulta varasin

ajan, jotta tytär nauttisi lomastaan ja saisin itsekin olla rauhassa.

Elettiin vuoden vaihdetta ja H-hetki lähestyi. Vielä piti sopia kampaamon kanssa kampaamisen koelaitto. Varsinainen kampaamoaikahan oli varattu jo viime elokuussa. Tyttäreni oli laatinut minuuttiaikataulun tuolle vanhojentanssipäivälle perjantaille 6.2.2026. Edellisenä päivänä olin lyhentänyt kolmeen kertaan vannealushameen. Siinä oli survomista ompelukoneen alle.

Kengät menivät myös vaihtoon edellisenä iltana, kun tytär kävi tanssit läpi vielä kotona. Valmiina oli valkoiset kimalletennarit. Kyllä, tennarit! Nuoret tanssivat nykyään tennareilla.

Mutta yllätys! Mekko oli sittenkin sentin verran liian pitkä ja tytär meinasi kaatua mekon helmaan joka toisella askeleella. Tilalle etsittiin nopsaa vanhat valkoiset lenkkarit, jotka olivat hitusen korkeammat kuin hiletennarit. Mekkoa en olisi enää ehtinyt ja tokko osannut lyhentää. Nyt oli kaikki valmiina!

Tyttären kavereilla ilmeni myös pieniä pulmia. Pari päivää ennen tansseja toisen kaverin mekon sovituksessa huomattiin kamala virhe. Ompelija oli lyhentänyt mekon helman epätaisisesti. Sivuilta mekko oli liian lyhyt ja takaa liian pitkä, vain edestä ok. Kangaskaupasta uusi kangas ja ompelijalle ommeltavaksi uusi hame.

Toisen kaverin pari perui vanhojentanssit kokonaan ja piti napata lennosta uusi pari. Tilalle löytyi onneksi viime vuonna samat tanssit tanssinut kolmosvuoden opiskelija.

Onneksi kaikki läheltä piti tilanteet, ratkesivat onnellisesti. Ja kaikki kolme ystävää pääsivät nauttimaan tästä ikimuistoisesta juhlapäivästä ja saivat olla yhden päivän prinsessoina!

-Päivi-

Suvun historiaa runomuodossa

Pirnes-suvun sukututkimusta melkein kolme vuosikymmentä tehnyt ja suvun historiasta kaksi kirjaa kirjoittanut **Unto Pirnes** on pukeutunut suvun historiaa myös kalevalaiseen runomuotoon. Hän lausui runon edellisessä sukutaapaamisessa Lahdessa v. 2024.

Julkaisemme runon nyt Pirnespostissa. Samalla runo on Unton viesti tuleville sukupolville hänen jätettyä pitkäaikaisen hallitusjäsenyyden Lahden tapaamisessa. Runo on julkaistu aiemmin Karjalan Pirnesten sukukirjassa v. 2006. Runo kuvaakin pääosin Karjalan Pirnesten sukuhistoriaa, mutta runon alkupuoli myös kaikkien sukuhaarojen historiaa Haapa-vedellä ja loppupuoli Unton tuntoja sukutoiminnan luonteesta ja jatkuvuudesta.

Soljuvi sukumme virta

*Tässä nyt mieleni tekevi
Aivoni ajattelevi
Tarinainen takoella
Riimitellä runomitta*

*Mistä tarpehet tarinan
Runon pienen riimityksen
Suvusta tarpehet tarinan
Pirneksistä jutun juuret*

*Kovat oli katovuodet
Ajat kauheat kamalat
Tappoi taudit, sorti surma
Väki kansamme väheni*

*Jälkeen suuren surma-ajan
Isovihan kynnyksellä
Syntyi taloon Lehtolaisen
Kantaisä Matin poika*

*Mietti äiti, pohti isä
Mikäpä pojalle nimeksi
Jolla häntä kutsuttaisi
Muistettaisi, mainittaisi
Pekkapa pojalle nimeksi*

Kunniaksi kuulun kaiman

*Iso viha vainolaisen
Sortajan iänikuisen
Ajoin kodosta tutusta
Piilopirttiin pakohon*

*Siitä kasvoi elinvoimaa
Tulevan esi-isämme
Oppi taion kaskan kaaon
Tiitot sai vakaväeltä
Kuinka kalat vangitahan
Metsän riista riepotahan
Ahdin anti otetahan
Saatetaan satimeen saalis*

*Rinnalleen sai Pekka Riitan
Niilon tytön Laukkalasta
Korjas kuolo nuoren vaimon
Tuli Maria tilalle
Äidiksi ja puolisoiksi
Kasvattajaks koko katraan*

*Matkanivaan muutti perhe
Pirneskosken partahalle
Isännyyttä hoiti Pekka
Piti tuhdisti taloa
Perhe kasvoi, lapset varttui
Vieraili vain usein halla
Huurreukko tähkät taittoi
Karjaa kaatoi karjarutto*

*Poikkos Pekka kievarissa
Hollituvassa turisi
Karjalaisen kauppamiehen
Kera kuuli kuulumiset*

*Kuuli että Karjalassa
Tuolla Suomemme rajalla
Olis pellot muhevaiset
Rintehet perin rapeat
Ei ois halla vierahana,
Eikä tulva tuhotöissä*

*Mietti päivän, mietti toisen
Pohti kohta kolmannenki
Syntyi päätös, lähtö koitti
Muistoihin jäi Pyhäjoki*

Reki kiiti, matka joutui
 Karjalaan kun kävi retki
 Haikea jos oli mieli
 Toivo oli paremmasta

Käki kukkui Karjalassa
 Kitehellä kiuru lauloi
 Lauloi tervetulleheksi
 Matkaselän maisemihin
 Ruokojärven rantamaille
 Tuville uuen eläjän

Kuiski kuuset kultalatvat
 Männyt uljahat mäellä
 Koivun lehvät leyhytteli
 Tuomenkukat tuulosessa

Sitä katsoi kauan ukko
 Mietti mielellä hyvällä
 Kaunihille kummun päälle
 Rakennan minä tupani
 Kohotan jo kurkihirren
 Veistän vielä valkohirret
 Piilukirveellä kolotan

Työhön tarttui Pekan perhe
 Uuen elämän aluksi
 Kaatoi kasken karsikosta
 Raivas pellon risukosta
 Kylvi rukiin, laittoi ohran
 Kytöhön jo naurishalmeen

Kasket ruista keinutteli
 Heilimöitsi ukon ohra
 Jyvät täyttyi tähkäpäihin
 Kultakehrä kypsytteli

Pojat Pekan potranlaiset
 Miehen mittoihin yleni
 Kylän parhaat neiot naivat
 Saivat vaimot vierellensä
 Syntyi tyttöjä Pekalle
 Eskolle poikia enempi

Pitkän eli elämän ukko
 Rahjusti vanha isäntä
 Pirnes suvun patriarkka

Taitava talonsa pitäjä
 Näki kuinka suku jatkui
 Tarttui verso,
 maahan juurtui

Nyt kun kääntyi uusi luku
 Uusi tuhat alkanevi
 Ompa ajat niin upeat
 Evähät aiempaa ehommat
 Matkustella maailmalla
 Kulkea ja katsahdella
 Oppia ja opiskella
 Löytää se hyvä elämä

Konsa vanhat väistynemme
 Seniorit siirtynemme
 Tuonne rajantakaisihin
 Esipolvein maisemihin
 Teille me perinnön jätämme
 Arvopohjan aattelemme
 Eetokseksi elämääne
 Perinnöksi perheillenne

Pitäkää perintö pyhänä
 Sukutieto tallennassa
 Siirtäkää se lapsillenne
 suvulle sukusiteeksi

Jotta suku vahvistuisi
 Kiinteytyisi yhteisömme
 Olisi kunniaks isille
 Äideille esi-isien

Konsa sitten tavannemme
 Tuolla taivosen tuvilla
 Linnunradan reunamilla
 Rajalla utuisen pilven
 Siel on mukava tarita
 Kertoella koko stoori
 Kun on kaikki kotosalla
 Kaikki polvet paikan päällä
 Pihassa Pekan (Juhon, Aapelin) perijät

Nytpä vanha Untamoinen
 Kalevi Väinämön poika
 Sulkee ahjon, päättää riimin
 Tarinan taittaa jo kokohon.

Elämäntyö kirjaksi

Unto Pirnes (s. 1938) julkaisi viime vuonna (2025) kirjan *Johtamisen evoluutio - Johtamiskokemusten ja johtamiskoulutuksen kehityskaaret Suomessa*. Kirjan julkaisi lähinnä koulutusalaan, organisaatioiden kehittämiseen, johtamisaiheisiin, työhyvinvointiin ja muihin vastaaviin asiantuntijakirjoihin erikoistunut kustantamo Professional Publishing Finland Oy.

Unto käy kirjassaan läpi 32-vuotisen työuran johtamisen kouluttajana ja kehittäjänä teollisuuden ja elinkeinoelämän omistamassa Johtamistaidon opistossa (JTO). Hän kuvaa kronologisesti johtamiskoulutuksen eri vaiheet niihin liittyvine tavoitteineen ja erityispainotuksineen.

Huomionarvoista ja kiinnostavaa kirjassa kuitenkin on myös sen henkilökohtaisuus. Unto kirjaa kuhunkin kehitysvaiheeseen liittyviä oman elämänsä tapahtumia ja erityisesti omaa kehittymistään johtamisen kouluttajana ja ihmisenä.

Tältä osin kirjan 'tarina' lähtee liikkeelle lapsuudesta ja nuoruudesta Kiteellä ja jatkuu sittemmin opiskelu- ja työvuosiin Vaajakoskella (Jyväskylä), Lahdessa ja Alavudella. Opiskelu tapahtui teknillisen koulun puuseppälinjalla ja myös työpaikat olivat puutyö- ja puunjalostus-alalla. Alavuden puunjalostustehtaan ylityönjohtajan paikalta Unto sitten "poimittiin" Johtamistaidon opistoon kouluttajaksi vuonna 1971 hänen osoitettuaan kiinnostusta sekä oman osaamisensa kehittämiseen että muiden opettamiseen ja kehittämiseen.

Aktiivisimpien työvuosiensa aikana Unto kirjoitti *Kehittyvä johtajuus* -kirjan, jota on käytetty oppikirjana oppilaitoksissa. Viittaukset siihen saattavat olla tuttuja myös eri aikojen varusmiehille, koska kirjaa ja sen ajatuksia ovat hyödyntäneet myös Puolustusvoimien kouluttajat. Myös lukuisia oppi- ja työmateriaaleja Unto on kirjoittanut työuransa varrella.

Elämäntyötään summaavan uuden kirjansa loppupuolella Unto kertoo myös työuran jälkeisestä sukututkimusharrastuksestaan. Sen hän näkee tapana toteuttaa edelleen itseään ja hyödyntää työssä opittua uudella tavalla.

"Molemmissa on kysymys tiedon etsimisestä, sen jalostamisesta esitettävään muotoon ja tarjoamisesta ihmisten käyttöön", hän kirjoittaa ja jatkaa: "Elämäntyön ja seniorivuosien harrastuksen yhteisopetus näyttäisi olevan se, että kannattaa tuntea historiaa ja kehityskulkuja, jotta ymmärtäisi nykyisyyttä ja voisi ennakoita tulevaisuutta".

Unton kirja, kuten muutkin Professional Publishing Finland Oy:n kirjat, ovat saatavissa vain digitaalisesti. Kustantamon sivuille pääsee kirjoittamalla hakusanaksi kyseisen kustantamon nimen, Unton kirjaan pääsee suoraan osoitteella: <https://propublishing.fi/collecti-ons/unto-pirnes>

Sukuyhdistyksen jäsenmaksu ja liittyminen

Yhdistyksen jäseneksi voi liittyä kuka tahansa, joka on kiinnostunut yhdistyksestä ja sen toiminnasta. Vuoden 2024 sukukokouksessa päätettiin poistaa aiemmin käytössä ollut liittymismaksu. Jäsenmaksuksi päätettiin 15 euroa/vuosi. Myös vuonna 2026 jäsenmaksu on edelleen sama 15 euroa/vuosi. Maksut ovat perhekuntakohtaisia. Tänä vuonna jäsenmaksun eräpäivä on xx.xx.

Maksamalla jäsenmaksun olet mukana turvaamassa yhdistyksemme toiminnan jatkoa Kirjoita viestikenttään jäsenmaksu sekä jäsenten nimet. Jos olet uusi jäsen, mainitse myös se. Muista kirjata myös maksajan osoite osoitteistomme ajantasaisuuden tarkistamiseksi.

Vinkki: Kun maksat jäsenmaksun heti lehden luettuasi, se ei pääse unohtumaan.

Tilinumero	IBAN NORDEA FI33 1745 3000 0338 96	BIC Lasku NDEAFIHH
Saaja	Pirnekset ry	Pirnekset ry, jäsenmaksu 2026 15,00 €
Maksaja Allekirjoitus		
	Eräp. 31.5. 2026	EUR

Sukuyhdistyksen (uusi) sähköposti-
osoite on: pirneksetry@gmail.com .
Jos haluat lähettää sähköpostia suo-
raan yhdistyksen puheenjohtajalle:
ppirnes@hotmail.com